

nalliberale, som følte sig skuffede over den Opfattelse af Grundloven, som blev gjort gjældende, og som de selvfølgelig aldeles ikke havde ventet, den Opfattelse af, hvad, som sagt, Traditionen havde at betyde, hvad Rindskab og Dannelse efter deres Opfattelse overhovedet skulde have at sige, og alt det Dvrigte, som de følte sig i høi Grad krænkede over. Naar det ærede Medlem vil erkjende, at der er ogsaa Realiteter, som kunne bestemme en Politikers Stilling, vil han allerede være naaet noget videre til en retfærdig Dom end nu. De Bestyrelser for Forræderi — jeg tror næsten, det ærede Medlem brugte dette Udtryk — vil han ikke længere komme med og heller ikke bestyrelse Rigsretten for at være en fuldstændig partisk Institution — han glemte i Saar Højesteret, saadanne Smaating have Ingenting at sige; han glemte ogsaa sine egne Benner i Rigsretten . . . (Holslein-Vedreborg: Der er Ingen). Jo, der ere Noget endnu . . . (Holslein-Vedreborg: Nei, de ere smidte ud). Na, ja det veed jeg ikke; men vi vide jo selvfølgelig, hvad det ærede Medlem mener. Jeg vil tillade mig at minde om eller bede det ærede Medlem overveie, om det ikke er i allerhøjeste Grad fantastisk af det ærede Medlem, at han paa en Gang har villet kæmpe mod det andet Thing, ligefrem været med i Kampen, hvor det dreier sig om det andet Things Eksistensbetingelser, og samtidig dermed forlange, at dette Thing skulde holde sig helt udenfor denne Strid. Hvor fantastisk er det ikke at forlange, at det i Sivspørgsmaal skal holde sig helt udenfor for at kunne være en mere upartisk Dommer; og hvis nu Landstinget havde taget Parti med Folkethinget mod Regjeringen, vilde Rigsretten have været ligesaa inhabil til at dømme Regjeringen som i dette Tilfælde. Det er altsaa Noget fuldstændig udenfor Virkelighedens Verden. . . (Afbrudelse af Holslein-Vedreborg). Jo; thi saa vilde den have taget Parti mod Regjeringen og vilde altsaa ikke have kunnet dømme Regjeringen retfærdigt og upartisk. Nei, Sagen er den, at de Nationalliberale vare Optimister, og nu erkjender jo det ærede Medlem, at det har han selv været, at han og hans Benner have været naive og godtroende; men hvorfor saa være saa forbittret paa det Parti, som har haft samme Svagheit som det ærede Medlem og havt meget større Udbyldning, end det ærede Medlem har, idet meget var nyt den Gang, som ikke burde have været det for det ærede Medlem? Men, siger det ærede Medlem, han har ikke regnet med den menneskelige Glendighed; ikke regnet med, at Folkethinget kunde fortrylles

ved Magtens Tillokkelser, saaledes at en stor Del af Folket, som nu endog lader sig lokke af tynd Punsch, kunde sjerne sig fra Grundlovens Børnelærdomme. Jeg tror nu ikke, at det ærede Medlems Indignation er ganske ægte, lige saa lidt som den moraliske Indignation, man hørte forleden fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Naar jeg mindes — og det tror jeg, Mange med mig ville kunne erindre — Arten og Karakteren af hele den Agitation, som netop disse 2 ærede Medlemmer have drevet, vil man have noget ondt ved at forstaa den Naivitet og Hjertets Ukyldighed, som skal have ledet den i Ulykke. Det forekommer mig, at Kjendstabet til Verden og dens Tillokkelser, det vil sige i Form af Finantslov, og hvad derved kunde opnaas, har begge de 2 ærede Medlemmer kjendt ganske godt i al den Tid, de have drevet Politik, og Mytten i den politiske Kamp af Jernbaner, Telegrafer, Lønningsforbedringer, Hædersgaver, Baner ved Sjens etc., vidne om, at det ærede Medlem ikke har været saa naiv, som han har villet gjøre sig til. Og det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har sandelig heller ikke været ukjendt med visse Sandhedsdrag, som Vælgerne ere udsatte for under den politiske Agitation. Jeg kan forsiikre de ærede Medlemmer om, — og det vil jo hjælpe paa Balancen, naar man vil gjøre Bindens- og Tabskontoen op for den forløbne Tid — at er der Mange, der virkelig i god Tro ere indignerede over, hvad der er set, og mene, at der paa en eller anden Maade er set Brud paa Loven, er der ogsaa Mange, der vilde have følt deres Moralitet dybt krænkede, naar de havde set, at Frugeterne af de Midler og den Agitation, som den Gang blev drevet, havde været at bringe disse Personer til Magten her i Landet. Jeg forsiikrer det ærede Medlem om, at der er Mange, der vilde have følt det som en Seir for Uretten, en Seir for Genlynsløsheden ligeoverfor Retten og Maadeholdet. Derfor kunne begge Parter maasse have været naive og ikke set rigtig paa Forholdene, men det maa altid være en Beroligelse, at der kan komme en vis Ligevægt til Stede ved saadanne Veiligheder. Det undrer mig ogsaa, at det ærede Medlem ikke har set, hvilken mærkelig Modsigelse der er i at paastaa, at Alt vilde være godt, naar det bare var gaaet efter hans Dufte, hvorefter vi altsaa skulde have det brede demokratiske Regimente her i Landet — jeg tillader mig at bruge Udtrykkene ganske som de pleie at bruges — og saa samtidig her erklære, at det er ved Magtens Tillokkelser, ja endogsaa ved tynd Punsch, at